

# Αυτό το βράδυ του Νιόβρη

Ανοίγω την πόρτα και σε αντικρίζω να στέκεις εκεί, ακουμπημένος στο ποδήλατο σου, τα ρούχα σου να στάζουνε βροχή αυτό το βράδυ του Νιόβρη, ενώ στο πρόσωπο σου να φέγγει διάχυτο αυτό το απαλό, ταπεινό, και ευγενικό σου χαμόγελο. Σε καλωσορίζω και έρχεσαι μέσα, τα παπούτσια σου γεμάτα νερά και τα λάστιχα του ποδηλάτου σου να γράφουν με λεπτή λάσπη το γεωμετρικό τους σχήμα στα γυψομάρμαρα. Μου έχεις φέρει σούπα με φακές και κάρυ που μαγείρεψες νωρίτερα τ' απόγευμα. Παίρνω την τσαντούλα με χαρά και παμε μαζί στην κουζίνα.

Στο μάθημα των Αγγλικών 103 βάζω έκθεση με θέμα τους ξένους εργάτες στην Κύπρο. Τους εξηγώ πως πρέπει να βρουν μία συγκεκριμένη κατεύθυνση στο θέμα, την θέση τους δηλαδή, και τρία επιχειρήματα τα οποία θα στηρίξουν με σχετικές λεπτομέρειες και παραδείγματα. Το τμήμα αποτελείται κυρίως από Ελληνοκύπριες /ους φοιτητές και πολύ λίγους ξένους. Με την καθοδήγηση της τάξης γράφω κάποια σημεία στον πίνακα: μας κλέβουν τις δουλειές μας και δεν βρίσκουμε δουλειά εμείς που έχουμε πιο πολλά δικαιώματα αφού είμαστε στον τόπον μας. Μα τις δουλειές που κάνουν δεν υπάρχουν πολλοί Κύπριοι που να τις θέλουν, προσπαθώ να τους εξηγήσω. Και αν τις θέλουν σίγουρα όχι κάτω από τις συνθήκες από τις οποίες εργάζονται αυτοί οι ξένοι και όχι με τον μισθό που τους προσφέρουν. Φέρνουν ναρκωτικά και βία, και κάνουν εγκλήματα, λείει μια φοιτήτρια. Έχουμε χάσει την ησυχία μας. Με καταβάλλει μια στεναχώρια και δεν ξέρω τι να της απαντήσω. Βία είχαμε και πριν, σκέφτομαι δυνατά, επίτηδες. Ως νεαρή δημοκρατία γεννηθήκαμε μέσα στην βία της ΕΟΚΑ Β'. Την τρομοκρατία την έχουμε σπουδάσει, δεν περιμένουμε από τους φτωχούς μετανάστες των Φιλιπινών και της Bangladesh να ζήσουμε τέτοια δράση και δόξα. Οι ξένοι φοιτητές του τμήματος είναι σιωπηλοί εκτός από έναν φοιτητή από το Νεπάλ που φαίνεται να έχει έντονη θέση πάνω στο θέμα. «They are making Cypriots richer,» λείει σε κάποια στιγμή. Δεν πληρώνονται τους μισθούς που δικαιούνται και αρκετές φορές δεν πληρώνονται καθόλου.

Σε σφίγγω στην αγκαλιά μου με πάθος και στοργή. Μυρίζομαι τα κατάμαυρα μαλλιά σου και το δέρμα σου – απαλό και εξαίσια μελαχρινό – και σε φιλώ με δίψα. Πέφτουμε χωρίς σταματημό στα πηγάδια του πόθου, βυθιζόμαστε στην γλυκιά ηδονή που προσφέρουμε ο ένας στον άλλο. Η ανάγκη που κατευθύνει τα κορμιά μας έχει μια μεταφυσική διάσταση και είναι ταυτόχρονα πολύ ρεαλιστική. Είσαι πολύ νέος και ολομόναχος σ' έναν αφιλόξενο τόπο που σε φτύνει ενώ σ' εκμεταλλεύεται. Οι κόποι σου που δεν εκτιμούνται, η εξυπνάδα σου που δεν σπουδάζει, ο μάστρος σου που όποτε θέλει σου δίνει λίγα λεφτά και ποτέ όσα αξίζει η δουλειά σου, όλα λιώνουν, διαλύονται, και γίνονται συστατικά που δυναμώνουν την επιθυμία που ήδη αισθανόσουν για μένα. Και εγώ χαϊδεύω το λιγνό σου σώμα έτσι όπως ζεσταίνεται μέσα στα χέρια μου, σαν τα δάκτυλα μου να ψηλαφούν τον χάρτη που με οδηγεί μέσα στα μονοπάτια του έρωτα που μοιραζόμαστε. Άλλοτε με απόγνωση, άλλοτε με πάθος και πάντοτε με θλίψη...

Στην καφετέρια του κολεγίου συχνάζουν σχεδόν αποκλειστικά Ελληνοκύπριοι. Αν παρουσιαστούν καθόλου ξένοι φοιτητές θα περιοριστούν στην μια άκρη της αίθουσας, δεν θα αγοράσουν ούτε καφέ ούτε τυρόπιτα, ούτε και θα καθίσουν πολύ. Η επικράτεια ανήκει στους νεαρούς Ελληνοκύπριους, αγόρια και κορίτσια που βουτάνε και αναδύονται από τα βάθη εκείνης της μιζέριας που προκαλούν οι διάφορες κρίσεις ταυτότητας και ανασφάλειας. Καθώς πληρώνω βιαστικά για την ταχινόπιτα μου βλέπω ορισμένα πρόσωπα που διακατέχονται από την έπαρση της αυταρέσκειας, της ικανοποίησης, της ανωτερότητας που αισθάνονται άνθρωποι που κληρονόμησαν ένα μοιρασμένο τόπο γιατί δεν ήθελαν να τον μοιραστούν με κάποιους από τους συμπατριώτες τους. Και είναι βέβαια πολλή η περηφάνια μας που ζούμε σ' ένα μοιρασμένο νησί. Όταν το κρίνουμε απαραίτητο δηλώνουμε ότι δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα γιατί οι μεγάλες δυνάμεις αποφασίζουν, ενώ άλλες στιγμές

φουσκώνουμε με καμάρι για τα επιτεύγματα μας και τις φοβερές μας ικανότητες να χειριζόμαστε τα δεδομένα για να μένουμε στην επιφάνεια. Μ' αυτό τον τρόπο παραμένουν και στο προσκήνιο οι ξένοι εργάτες. Δεν θέλουμε να εκλείψουν ούτε και οι «παράνομοι». Αλίμονο αν φύγουν γιατί τότε θα πρέπει να τσαπίσουμε τους κήπους μας, να βάψουμε και να καθαρίσουμε τα σπίτια μόνοι μας. Για όνομα του Θεού! Ενώ έτσι τακτοποιούμε ιδιώτες και μαστόροι που τους εργοδοτούν παράνομα και ορισμένες φορές χωρίς πληρωμή, μια βλοσυρή υπενθύμιση του φριχτού θεσμού της δουλείας στες Ηνωμένες Πολιτείες των προηγούμενων αιώνων.

Σου δίνω χυμό πορτοκάλι, μια κόκα κόλα, και λίγο γλυκό σύκο και σε ξεπροβοδώ. Δεν θέλεις να μείνεις όλο το βράδυ γιατί δουλεύεις αύριο – κάθε μέρα δουλεύεις – και προτιμάς να σηκωθείς στο γνώριμο σου περιβάλλον, στο δωμάτιο που μοιράζεσαι με άλλους τρεις οικονομικούς μετανάστες, εκεί που είναι τα πράγματά σου. Κάνει κρύο. Όμως θέλω να μείνω για λίγο στην ανοιχτή εξώπορτα και να σε δω που βάζεις το σκουφί σου και σιγά σιγά, ισορροπώντας, γλιστράς ζικ ζακ με το ποδήλατό σου στο δρόμο, που άρχισε τώρα να στεγνώνει, με την πλαστική τσαντούλα να κρέμεται στο τιμόνι σου. Στέκω εκεί με σταυρωμένα χέρια μέχρι που σβήνει η φιγούρα σου στην σκοτεινή στροφή πιο πάνω.

Σταύρος Κ.

Φάλιες, Ελευθεριακό Δίκτυο στην Πόλη (Ομάδα), Δεκαετία 2000-2009, 2005

From:  
<https://movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο  
**Cyprus Movements Archive**  
**Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi**

Permanent link:  
[https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:magazines:falies:falies\\_online1:november](https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:magazines:falies:falies_online1:november)

Last update: **2020/07/14 17:05**

